

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobkyně: **V. A. T.**, zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2019, č. j. MV-49179-3/SO-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 12. 2019, č. j. 57 A 78/2019 – 43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně podala dne 24. 8. 2016 žádost o vydání povolení k trvalému pobytu.

[2] Dne 23. 2. 2017 Ministerstvo vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) zamítlo žádost dle § 87k odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť se žalobkyně dopustila obcházení zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie tím, že účelově uzavřela manželství. Proti tomuto rozhodnutí se stěžovatelka neodvolala.

[3] V mezidobí žalobkyně podala dne 16. 11. 2016 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Správní orgán I. stupně žalobkyni vyzval k odstranění vad podání, konkrétně k doložení toho, že úhrnný příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob odpovídá § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně správnímu orgánu I. stupně zaslala dohodu o provedení práce svého manžela, načež ji správní orgán vyrozuměl o pokračování v řízení. Posléze předvolal manžela žalobkyně k výsledku svědka a žalobkyni vyzval k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Rozhodnutím ze dne 20. 4. 2017 správní orgán I. stupně zamítl žádost žalobkyně, neboť neprokázala, že dosahuje zákonem stanovené minimální výše finančních prostředků.

[4] K odvolání stěžovatelky žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 9. 2017 zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc mu vrátil k novému projednání a rozhodnutí s tím, že došlo k nesprávnému poučení a některé rozhodné skutečnosti jsou založeny pouze na nepodložených domněnkách.

[5] Správní orgán I. stupně poté žalobkyni vyzval k odstranění vad podání, konkrétně k doložení toho, že úhrnný příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob odpovídá § 46 odst. 7 písm. b) zákon o pobytu cizinců; a k doložení potvrzení příslušného finančního úřadu a příslušné okresní správy sociálního zabezpečení o bezdlužnosti. Potvrzení o bezdlužnosti, která stěžovatelka doložila k žádosti ze dne 16. 11. 2016, totiž již nebyla aktuální. Správní orgán řízení přerušil.

[6] Žalobkyně podala dne 1. 11. 2017 žádost o prodloužení lhůty o 20 dnů s odůvodněním, že se vyskytly komplikace s obstaráváním požadovaných dokladů. Dne 16. 11. 2017 žalobkyně opakovaně požádala o prodloužení lhůty o dalších 20 dnů. V průběhu řízení požádala o provedení opatření proti nečinnosti, kterému správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 28. 11. 2017 nevyhověl. Dne 1. 1. 2018 správní orgán I. stupně ji vyrozuměl o pokračování v řízení a přípisem doručeným téhož dne ji vyzval k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobkyně v reakci na výzvu požádala o prodloužení lhůty k nahlédnutí do spisu a dne 10. 1. 2018 se dostavila k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Dne 18. 1. 2018 adresovala žalobkyně správnímu orgánu I. stupně vyjádření, ve kterém uvedla, že se s podklady seznámila a není z nich zřejmé, co by mělo vést k negativnímu rozhodnutí. Žádá tedy, aby správní orgán žalobkyni vyzval k odstranění vad žádosti, případně provedl výslech účastníka řízení za účelem zjištění skutkového stavu věci dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců.

[7] Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 13. 3. 2018, č. j. OAM-32631-33/DP-2016, žádost žalobkyně zamítl. Žalobkyně měla na předložení požadovaných dokladů 4 měsíce a byla poučena o důsledcích nevyhovění výzvě k odstranění vad podání, přesto své povinnosti nedostála. Ačkoliv na území České republiky pobývá od roku 2007, má v zemi původu rodiče a sourozence. Je v produktivním věku a v České republice se pohybuje ve vietnamské komunitě. Má se tedy kam vrátit. V České republice má bratra, jehož pobyt neprodloužením pobytového titulu žalobkyně nemůže být touto skutečností jakkoliv ovlivněn. Pokud jde o manžela žalobkyně, z řízení před správními orgány vyplynulo, že se jednalo o uzavření účelového manželství s cílem získat trvalý pobyt. Správní orgán dále uvedl, že je ve veřejném zájmu České republiky, aby byla prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu jen těm cizincům, kteří jeví zájem na kladném vyřízení jejich žádosti a neignorují výzvy správních orgánů. Stejně tak je ve veřejném zájmu České

republiky, aby na jejím území žili pouze cizinci, kteří účelově neuzavírají sňatky s cílem získat co nejvyšší možný pobytový status.

[8] Žalovaná rozhodnutím ze dne 2. 4. 2019, č. j. MV-49179-3/SO-2018 zamítla odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ze dne 13. 3. 2018, č. j. OAM-32631-33/DP-2016, jímž byla podle § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zamítnuta její žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání.

[9] Žalobkyně proti rozhodnutím žalované podala žalobu, v níž uvedla, že správní orgán I. stupně nedostál své poučovací povinnosti, neboť nevěděla, co má doložit. Správní orgán nerozhodl o žádostech o prodloužení lhůty k doložení požadovaných podkladů a v řízení pokračoval. Žalobkyně se tak důvodně domnívala, že správní orgán považuje jím vytýkané vady (překážky) za odstraněné, proto v řízení pokračoval. Navíc v předešlém řízení doložila všechny požadované podklady. Pokud platnost těchto dokladů vypršela, měly správní orgány vyjít žalobkyni vstříc, a to zejména v souvislosti s řádným poučením. Správní orgány se také měly zabývat všemi „faktory“ uvedeným v § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalovaná se navíc s námitkou žalobkyně stran přiměřenosti vypořádala naprosto nedostatečným způsobem, neboť její odůvodnění obsahuje úvahy výhradně ohledně rodinných vazeb žalobkyně, zcela však absentují jakékoliv další úvahy týkající se obecných vazeb žalobkyně a napadené rozhodnutí je tak stíženo vadou nepřezkoumatelnosti. Vycestování žalobkyně do země původu bude mít značné dopady na její sociální vazby v České republice.

[10] Krajský soud žalobu zamítl. Vyšel z toho, že v projednávané věci šlo o správní řízení zahájené na žádost, od žalobkyně se tedy očekávala vyšší míra spoluúčasti na celém řízení, tudíž rovněž na předkládání a zajišťování důkazů pro podporu svých tvrzení dle § 52 správního řádu. K žádosti byla žalobkyně povinna přiložit podle § 46 odst. 7 písm. d) zákona o pobytu cizinců potvrzení o bezdlužnosti. Tuto povinnost žalobkyně přes výzvu prvoinstančního orgánu nesplnila. Zamítl-li správní orgán žádost žalobkyně podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, postupoval správně.

[11] Obsahem výzvy ze dne 23. 10. 2017, č. j. OAM-32631-20/DP-2016, správní orgán I. stupně jednoznačně a způsobem vylučujícím pochybnosti identifikoval, že žalobkyně je žádána o potvrzení příslušného finančního úřadu o absenci vymahatelných nedoplatků včetně penále a potvrzení příslušné správy sociálního zabezpečení o tomtéž. Žalobkyni byla poskytnuta dostatečná lhůta k doložení požadovaných dokladů a v řízení nevyvstaly pochybnosti o tom, že by obsahu výzvy neporozuměla.

[12] Skutečnost, že správní orgán I. stupně nereagoval na žádosti o prodloužení lhůty, nikterak nezasáhla do práv žalobkyně. Správní orgán fakticky jednal tak, že žalobkyni lhůtu v jí požadované délce prodloužil a umožnil jí, aby doklad, u něhož uváděla, že má komplikace ho obstarat, zajistila.

[13] Žalobkyně si musela být vědoma toho, že ona sama požadované doklady správnímu orgánu nedoložila, a navíc při seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí ji muselo být zřejmé, že se doklady součástí správního spisu ani jinak nestaly. Nemohla tedy mít důvodně za to, že došlo k odstranění vad vytýkaných výzvou. Nelze také připustit, aby

účastník vynucoval na správním orgánu, aby opakovaně, aniž se procesní situace jakkoli změnila, jej vyzýval stále k témuž. K posledně zmíněnému závěru krajský soud uvedl rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 4 Azs 450/2004 – 46, a ze dne 11. 12. 2008, č. j. 9 Azs 64/2008 – 67.

[14] Krajský soud dospěl k názoru, že dopady rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu žalobkyně nebyly nepřiměřeným zásahem do jejího soukromého a rodinného života. Při posuzování přiměřenosti zásahu do práv cizince musí správní orgán vážit kritéria, která vypočítává ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, avšak nemusí v rozhodnutí všechna zde uvedená kritéria vyjmenovat a předjímat u nich případný dopad na rozhodnutí. Postačí výslovně zohlednit důvody, které jsou v daném případě specifické, a nikoliv ty, které žádným způsobem nevyplývají z průběhu řízení. Správní orgány v daném případě neopomněly posuzovat přiměřenost zásahu dle § 174a zákona o pobytu cizinců a zohlednily všechny skutečnosti, které vyšly v projednávané věci najevo. Dle soudu je závěr, že v projednávané věci převažuje veřejný zájem na tom, aby na území pobývali jen ti cizinci, kteří splní zákonné podmínky pro udělení či prodloužení pobytového oprávnění a neobcházejí zákon o pobytu cizinců uzavíráním účelových sňatků nad právem na rodinný a soukromý život žalobkyně, správný.

[15] Popsaná zjištění správních orgánů žalobkyně nijak nerozporovala, pouze namítla, že se správní orgány obou stupňů dostatečně nezabývaly skutečností, že žalobkyně žije na území 12 let a vybudovala si zde sociální vazby včetně vazeb v tuzemské vietnamské komunitě. Správní orgány zohlednily všechny rozhodné skutečnosti, které v řízení vyšly najevo. Není proto pravdou, že by nepřihlédly k vazbám žalobkyně na území, nicméně jejich narušení nepovažovaly za nepřiměřený zásah do žalobkynina soukromého a rodinného života. Žalobkyně může využít i jiné možnosti, jak dále realizovat svou podnikatelskou činnost na území ČR, případně svou ekonomickou situaci může řešit v zemi původu. Správní orgány se posouzením přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců zabývaly dostatečně a adekvátně rozsahu, v jakém žalobkyně uváděla skutečnosti, které v daném případě považovala za důležité a vhodné. Soud v postupu správních orgánů neshledal žádné pochybení.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[16] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost. Dle ní je rozsudek krajského soudu založen na nesprávném právním posouzení dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.), a je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů dle § 103 odst. 1 písm. d) téhož zákona.

[17] Kromě nepřezkoumatelnosti rozsudku stěžovatelka namítá, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s námitkou, že správní orgán dostatečně nedostal své poučovací povinnosti. Žádost, ve které se účastník řízení domáhá opětovného poučení v situaci, v níž si není vědom, co by mělo vést k negativnímu rozhodnutí, není vynucováním si opakování výzev. Krajský soud nadto ignoroval skutečnost, že stěžovatelka v průběhu řízení požadované doklady předložila již k první žádosti. Vypršela-li „platnost“ některých z předložených podkladů, bylo jediné odpovídající, kdyby správní orgány vycházely stěžovatelce vstříc, a to zejména v souvislosti s jejím řádným poučením stran nedostatků jejích podání či pokladů.

[18] Soud se také nedostatečně zabýval a nedostatečně vypořádal námitku nepřiměřenosti dopadů napadených správních rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatelky. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva je zapotřebí při zkoumání dopadů do soukromého a rodinného života cizinců vzít v potaz faktory uvedené v bodu 39 rozsudku ze dne 31. 1. 2006, ve věci *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, č. stížnosti 50435/99, a v bodech 57 a 58 rozsudku velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, ve věci *Üner proti Nizozemsku*, č. stížnosti 46410/99. Ačkoliv různá rozhodnutí vyžadují různou intenzitu požadavku na posouzení jejich dopadů do života cizince, správní orgány v projednávané věci neposoudily dopady dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelce přitom silně svědčí ekonomické poměry, délka pobytu na území České republiky, rodinné a společenské vazby a nízká intenzita vazby k zemi původu. Posouzení přiměřenosti nebylo správními orgány provedeno v dostatečném rozsahu a na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Krajský soud se proto dopustil stejného pochybení, přisvědčil-li závěrům správních orgánů.

[19] Pro výše uvedené navrhla stěžovatelka zrušit rozsudek krajského soudu a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Ke kasační stížnosti stěžovatelka připojila návrh na přiznání odkladného účinku.

[20] Žalovaná se ztotožnila se závěry krajského rozsudku, na které ve svém vyjádření odkázala.

III. Právní posouzení Nejvyšším správním soudem

[21] Kasační stížnost je včasná, přípustná a žalobkyně je řádně zastoupena advokátem. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[22] Kasační stížnost není důvodná.

[23] Jelikož stěžovatelka napadá rozsudek krajského soudu také pro jeho nepřezkoumatelnost, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto stížní námitkou, protože by bylo předčasné, aby se zabýval právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

[24] Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje, neboť je z jeho odůvodnění zcela zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů krajský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Skutečnost, že stěžovatelka se závěry

soudu nesouhlasí, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro (namítanou) nepřezkoumatelnost.

[25] Správní orgán I. stupně stěžovatelku ve výzvě k odstranění vad žádosti ze dne 23. 10. 2017, č. j. OAM-32631-20/DP-2016, výslovně upozornil na skutečnost, že potvrzení o bezdlužnosti jsou již neaktuální a je zapotřebí doložit nová. Poučovací povinnosti správní orgány tedy zcela dostaly. Nejenom, že specifikovaly požadované podklady, ale také uvedly, že doložené již nejsou aktuální (proti čemuž stěžovatelka nic nenamítá). Stěžovatelka byla v řízení před správním orgánem zastoupena advokátem a potvrzení o bezdlužnosti již jednou doložila; povinnost doložit potvrzení o bezdlužnosti navíc plyne přímo ze zákona [§ 46 odst. 7 písm. d) zákona o pobytu cizinců]. Nelze tedy přisvědčit námitce stěžovatelky o tom, že by si nebyla vědoma důvodu, pro který může dojít k zamítnutí její žádosti či, že by nebyla dostatečně poučena o tom, co má k žádosti doložit. Její námitky jsou v tomto směru zcela liché.

[26] Jak správně uvedl krajský soud, není povinností správních orgánů opakovat dostatečně určité a srozumitelné výzvy či poučení. V projednávané věci tak byl rozsudek v části týkající se posouzení, zda byly doloženy všechny požadované doklady pro stěžovatelku, zcela předvídatelný. Správní orgány navíc stěžovatelce poskytly dostatečně dlouhou lhůtu k doložení požadovaných dokladů (všem žádostem o prodloužení lhůty bylo vyhověno a sama stěžovatelka později podala podnět na nečinnost, neboť měla za to, že správní orgán I. stupně nekoná), poučena o následcích jejich nedoložení a před vydáním rozhodnutí byla řádně seznámena s podklady pro vydání rozhodnutí. Stěžovatelka tak nebyla zkrácena na svých procesních právech.

[27] Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu navíc vyplývá, že v řízení o žádosti leží primární povinnost jednat aktivně na žadateli, nikoliv na správním orgánu, a to i ve vztahu k pobytovým věcem cizinců (srov. rozsudky ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015 - 38, ze dne 4. 11. 2015, č. j. 3 Azs 162/2015 - 43, ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 Azs 95/2015 - 36, ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016 - 36 nebo ze dne 15. 11. 2017, č. j. 8 Azs 111/2017 - 36). Z uvedené judikatury rovněž vyplývá, že pokud zůstane žadatel v řízení o žádosti nečinný, pak jde tato nečinnost k jeho tíži. Lze přiměřeně odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 9 Azs 66/2018 - 58, v němž je o povinnosti žadatele poskytnout potřebnou součinnost uvedeno, že v „řízení o žádosti je tato povinnost ještě silnější, neboť nelze po správním orgánu požadovat, aby za účastníka řízení obstarával podklady a skutečnosti, které povedou ke kladnému rozhodnutí, tedy k vyhovění jeho žádosti.“ Žadatel, který má zájem na tom, aby bylo jeho žádosti vyhověno, proto musí být v řízení o žádosti aktivní, což mimo jiné znamená předkládat doklady, jejichž předložení mu ukládá zákon. Pokud tak nekoná, pak to pro něj může mít negativní následky, které si však způsobuje sám svou vlastní nečinností. To je i případ stěžovatelky, která k výzvě správního orgánu I. stupně, ani později v průběhu řízení, nedoložila zákonem požadované doklady (podklady) nutné k prodloužení pobytového titulu.

[28] Nelze ani přisvědčit námitce, že neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu je nepřiměřeným zásahem do stěžovatelčina soukromého a rodinného života.

[29] Respektování a ochrana rodinného života spočívá v ochraně skutečných a trvalých rodinných vazeb, které má cizinec na území České republiky, přičemž zásahem do těchto vazeb by v souvislosti s čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze zásah určité intenzity (ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, či ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65).

Příkladmo by se mohlo jednat o dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu. Nepřiměřeným zásahem je vycestování cizince s ohledem na ochranu jeho soukromého života pouze výjimečně. Evropský soud pro lidská práva tyto případy spojuje se situacemi, ve kterých se cizincům udála extrémní nespravedlnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019 – 39).

[30] V projednávané věci stěžovatelka v průběhu řízení před správními orgány neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, které by mohly založit pochybnosti o přiměřenosti dopadů rozhodnutí o neprodloužení pobytového oprávnění do jejího soukromého a rodinného života. Toliko konstatovala, že krajský soud dostatečně nepřihlédl k ekonomickým poměrům stěžovatelky, délce jejího pobytu na území České republiky, rodinným a společenským vazbám, jakož i nízké intenzitě vazby ke státu původu. Svá tvrzení však nijak blíže nerozvedla, neuvedla žádné další podrobnosti o povaze vzájemných rodinných a sociálních vazeb, o jejich intenzitě, existenci silného citového vztahu či jiných specifických důvodech, které by jí bránily vycestovat do země původu či mohly relevantně ovlivnit posouzení zásahu rozhodnutí správních orgánů do soukromého a rodinného života stěžovatelky (založily by dostatečnou intenzitu zásahu do jejich práv).

[31] Ačkoliv v projednávané věci stěžovatelka pobývala na území České republiky ke dni vydání rozhodnutí správních orgánů 12 let, není tato skutečnost bez dalšího důvodem, který znemožňuje vycestování cizince. V opačném případě by zákonodárce mohl přímo uplynutí určité doby strávené na území České republiky bezpodmínečně spojit s udělením trvalého pobytu, či přímo s udělením občanství. I přes řadu let strávených v České republice stěžovatelka v řízení neuvedla žádné relevantní informace, které by svědčily o utvoření silných vazeb, jejichž přetrváním by došlo k nepřiměřenému zásahu do jejího soukromého a rodinného života. Obdobně je to stvrzením o sociálních vazbách. Stěžovatelka v řízení neuvedla jedinou osobu, se kterou má natolik silné a intenzivní vztahy, že by odloučení od ní bylo nepřiměřeným zásahem do jejích práv. Je přitom výhradně na cizinci, aby v řízení tvrdil své osobní či rodinné vazby, které mohou být rozhodnutím dotčeny, neboť se jedná o jeho intimní sféru (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2017, č. j. 6 Azs 302/2017 – 27 či ze dne 29. 4. 2009, č. j. 5 As 101/2008 – 63). Důsledky své pasivity nese stěžovatelka.

[32] Správní orgány uvedly, že stěžovatelka na území České republiky pohybuje ve vietnamské komunitě, je v produktivním věku, a ve státě původu žila až do svých 35 let. Ve Vietnamu žijí její rodiče a sourozenci. Vše výše uvedené přitom stěžovatelka v řízení nepopřela. Krajský soud také přihlédl ke skutečnosti, že stěžovatelce nebude nic bránit navštěvovat rodinné známé či přátele v České republice, neboť jí není ukládán zákaz pobytu. Předestřené skutečnosti svědčí o tom, že vycestování stěžovatelky fakticky nebrání a její rodinný a soukromý život může být plně uskutečňován v zemi původu.

[33] Stěžovatelka v řízení o prodloužení dlouhodobého pobytu nedoložila zákonem stanovené podklady (ani v průběhu správního a soudního řízení), nesplnila tak podmínky pro udělení žádaného pobytového titulu. Dále s cílem obdržet vyšší pobytový status účelově uzavřela manželství s občanem České republiky. Účelové uzavření manželství je přitom schopné závažně narušit veřejný pořádek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2011, č. j. 9 As 58/2010 – 119).

[34] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že správní orgány v projednávané věci vycházely ze spisového materiálu a posoudily všechny v něm uvedené skutečnosti, které měly vztah k soukromému a rodinnému životu. Stěžovatelka konkrétní zásah(y) do práva na ochranu soukromého a rodinného života netvrdila. Krajský soud a správní orgány vycházely z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Závěr o tom, že v případě stěžovatelky nedochází k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života, je správný. Zásah do soukromého a rodinného stěžovatelky totiž nelze, ve vztahu k žádosti o prodloužení pobytového oprávnění a s ohledem na účelové uzavření manželství a nesplnění zákonných podmínek pro prodloužení žádaného oprávnění, považovat za nepřiměřený.

[35] Návrh na odkladný účinek se v důsledku včasného rozhodnutí ve věci samé stal bezpředmětným, proto o něm soud samostatně nerozhodoval.

IV. Závěr a náklady řízení

[36] Stěžovatelka se svými námitkami neuspěla. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[37] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, soud náhradu nákladů nepřiznal, protože jí žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti v řízení o kasační stížnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. března 2020

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu